

Arrest

nr. 187 288 van 22 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 7 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 mei 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Het in de aanhef van dit arrest vermelde bevel om het grondgebied te verlaten vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig visum.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft op 17.12.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 03.12.2010. Deze beslissing is op 12.04.2011 aan betrokkene betekend, met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Op 16.03.2016 werd aan betrokkene nogmaals een bevel betekend om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen.

De intentie tot wettelijke samenwoonst met een legaal in België verblijvende Ghanese onderdane geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.”

2. Over de ontvankelijkheid

Zoals de Raad tot treurens toe heeft herhaald in tal van arresten, kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de reden dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een naar het oordeel van de verwerende partij gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) of omdat het een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Zo dient te worden opgemerkt dat geen enkel bevel mag worden gegeven of het bevel niet ten uitvoer mag worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die worden gestoeld op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Door te stellen dat verzoeker geen schending aantoonde van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van verzoekers middel door de Raad.

De Raad merkt verder op dat het gegeven dat eerder bevelen werden afgegeven, verzoeker niet uitsluit van elk belang bij het aanvechten van een later bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft hier in het bijzonder een bevel om onmiddellijk na de kennisgeving het grondgebied te verlaten, waarbij aldus geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Het gaat dus om een ander bevel met andere rechtsgevolgen dan de eerdere bevelen. Immers kan op grond hiervan een inreisverbod worden opgelegd, zodat verzoeker wel degelijk belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Dit belang kan verzoeker ook ontlenen aan de mogelijkheid dat zijn situatie, in vergelijking met de vroegere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden uitgereikt, is gewijzigd en dat er thans omstandigheden zijn die maken dat zijn situatie onverenigbaar is met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is wat de Raad dient te onderzoeken.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota, moet dan ook worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Uit het betoog van verzoeker samen gelezen met zijn middel, leidt de Raad af dat verzoeker in een eerste en enig middel beoogt op te werpen, *“schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel”*, alsook de schending beoogt aan te voeren van het vertrouwensbeginsel en van de artikelen 6 en 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

*Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.
De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art 3 en 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Ghana.*

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn partner die de Belgische nationaliteit heeft.

Verzoeker en zijn partner hebben een duurzame en stabiele relatie, dit blijkt ook duidelijk uit het administratief dossier, alsook uit de verklaring die verzoeker heeft afgelegd bij de politie op 20.05.2016.

Zijn vriendin is tevens zwanger van hun kindje en zal vermoedelijk bevallen in december 2016.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Dat uit de bestreden beslissing ook niet blijkt dat er enige afweging werd gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art 8 van het EVRM!

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Ghana wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, verzoeker bezit tot op heden een blanco strafblad. Bijgevolg dient zijn recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden! Hij woont hier samen met zijn partner, heeft hier een onderkomen, tewerkstellingsmogelijkheden, verwacht samen met zijn partner zijn eerste kindje, ...

Dat er dus wel degelijk hinderpalen worden aangevoerd. Het is bijgevolg flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om hier onvoldoende rekening mee te houden!

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt duidelijk dat er aan de familiale band van verzoeker met zijn partner niet getwijfeld kan worden.

Ook wil verzoeker zorgen voor zijn kind en wil de moeder, zijn partner, bijstaan tijdens de zwangerschap.

Bovendien houdt men evenmin afdoende rekening met het feit dat de partner van verzoeker de Belgische nationaliteit heeft.

Een eventuele repatriëring van verzoeker zou dan ook een flagrante schending uitmaken van art 8 van het EVRM.

Verwerende partij faalt er in, hier rekening mee te houden in het nemen van zijn beslissing.

Bovendien schendt deze stelling eveneens het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker en zijn partner dienden een verklaring in tot wettelijke samenwoning.

Deze procedure is momenteel nog lopende.

Desondanks weigert verwerende partij hier rekening mee te houden.

Verzoeker is van mening dat, gezien de verregaande gevolgen, hij het recht heeft om hieromtrent eerst een beslissing te ontvangen.

Dat ook een eventuele repatriëring dan ook een schending zou uitmaken van art 6 van het EVRM, zie verder.

Het is flagrant onredelijk van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden en verzoeker op te pakken en een bevel te betekenen terwijl deze procedure nog loopt.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

III.2. Schending van art 6 van het EVRM

De procedure van verzoeker aangaande zijn verklaring wettelijke samenwoning is momenteel nog lopende.

Dat verwerende partij weet heeft van het feit dat verzoeker een verklaring tot wettelijke samenwoning heeft ingediend.

Doch weigert men hiermee rekening te houden en de mogelijke consequenties af te wegen.

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, kan hij België niet verlaten. Hij wenst immers de beslissing in ontvangst te kunnen nemen en uiteraard samen te kunnen wonen met zijn partner en met hun ongeboort kind.

Dat verzoeker het recht heeft om eerst een beslissing hieromtrent te ontvangen.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Hij heeft het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van zijn vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat hij het recht heeft om eerst een uitspraak hieromtrent te ontvangen!

Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM en dat hij recht heeft op een eerlijk proces en dat hij in afwachting hiervan in België kan verblijven.

Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat hij in ieder geval het recht heeft om omtrent deze procedure eerst duidelijkheid te bekomen

Uw Raad sprak zich hier bovendien reeds over uit.

Arrest nr. 19.745 van 28.11.2008 stelt het volgende:

"Hoewel het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft, maakt verzoekster met haar betoog dat "Alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen de bevoegde Minister uitspraak (dient) te doen over de verblijfsvergunning die werd aangevraagd voor meer dan drie maanden nadat een uiteenzetting werd gegeven van de buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat die aanvraag wordt ingediend bij de burgemeester van de gemeente van betrokkene", aannemelijk dat de Minister van Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Het eerste en tweede middel zijn in de besproken mate gegrond."

Het mag duidelijk zijn dat dit hier eveneens het geval is en dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Gelet op bovengaande redenen dient de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geschorst te worden.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

3.3. Verzoeker betwist niet de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat hij in het Rijk verblijft zonder de nodige binnenkomstdocumenten. Verzoeker is de mening toegedaan dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat hij een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn partner die de Belgische nationaliteit heeft. In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan het volgende worden gelezen: *“De intentie tot wettelijke samenwoning met een legaal in België verblijvende Ghanese onderdane geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.”* Aldus werd er wel degelijk rekening gehouden met de relatie van verzoeker met zijn Ghanese partner. Verzoeker stelt dat zijn partner de Belgische nationaliteit heeft, doch dit blijkt niet uit de gegevens beschikbaar in het administratief dossier en verzoeker toont dit ook niet aan. Voorts werpt verzoeker op dat zijn partner zwanger is van hun kindje en vermoedelijk zal bevallen in december 2016. Uit de gegevens beschikbaar in het administratief dossier blijkt evenwel niet dat de verwerende partij hiervan op de hoogte werd gesteld voor het nemen van de bestreden beslissing. Het kan de verwerende partij zodoende niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van 17 maart 2014 met nummer 120 763, wordt opgemerkt dat de arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben. Voormeld arrest heeft trouwens betrekking op een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) waarbij werd geoordeeld dat met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf, de verwerende partij de voorgelegde stukken niet in hun geheel had beoordeeld waardoor de beslissing tot weigering van verblijf diende te worden vernietigd, terwijl in casu een bevel om het grondgebied te verlaten voorligt en verzoeker niet specificeert met welke stukken geen rekening zou zijn gehouden. Ten overvloede voegt de Raad er nog aan toe dat verzoeker in zijn verzoekschrift de bevalling van zijn partner situeert in december 2016 zodat de Raad ervan kan uitgaan dat het kind intussen is geboren. Verzoeker werd tot op heden niet verwijderd. Aldus heeft verzoeker zijn partner kunnen bijstaan bij de

geboorte van haar kind, zodat bijkomend geen belang meer blijkt bij de grief dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de voorziene bevalling .

3.4. Waar verzoeker stelt dat het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing een dergelijke schending zou inhouden. Verweerder heeft nooit enige handeling gesteld die bij verzoeker het rechtmatig vertrouwen zou kunnen wekken dat hij zou worden toegestaan alhier te verblijven. Verzoeker verduidelijkt ook niet op welke wijze hij meent dat dit vertrouwen wel degelijk zou zijn gewekt.

3.5. In casu kan de Raad niet zonder meer het bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner weerhouden. Immers wijst de Raad erop dat de ambtenaar van de burgerlijke stand blijkens het administratief dossier de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning heeft uitgesteld. Er ligt tot op heden nog steeds geen bewijs voor dat de verklaring van wettelijke samenwoning is geregistreerd. Verzoekers eenvoudig betoog dat hij en zijn partner een duurzame en stabiele relatie hebben, volstaat te dezen niet. Voorts blijkt uit stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift – een doktersattest waarin gynaecoloog L. O. verklaart dat mevrouw N. I., zwanger is en dat de bevalling is voorzien op 3 december 2016 – niet dat het kind waarvan zijn partner zou bevallen, verzoekers kind is. Voor zover toch dient te worden aangenomen dat verzoeker met zijn partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM omdat er een gezamenlijk kind zou zijn geboren, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de bestreden beslissing dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM te worden gemaakt. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduimd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.6. Met zijn betoog dat er geenszins sprake is van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, dat hij tot op heden een blanco strafblad heeft en met zijn ponering dat hij hier tewerkstellingsmogelijkheden heeft, toont verzoeker niet aan dat het bijzonder moeilijk is voor hem om zijn gezinsleven verder te zetten in Ghana, het land waarvan ook zijn partner de nationaliteit bezit. Verzoeker toont verder niet aan dat de bestreden beslissing getuigt van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij zijn Ghanese partner te blijven die over een verblijfsrecht in België beschikt en met wij hij op 26 januari 2016 een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde, hoewel tot op heden geen bewijs van registratie ervan voorligt, hij niet aan de verblijfsvoorwaarden voldoet en hij blijkens het administratief dossier sedert 2009 op illegale wijze in het Rijk verblijft, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De Raad wijst er nog op dat het EHRM zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een

onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)).

Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt ook niet in dat verzoeker gedwongen wordt verwijderd en houdt evenmin in dat hij voorgoed gescheiden wordt van zijn partner of dat er een einde komt aan de feitelijke gezinsvorming. Het betreft niet meer dan een tijdelijke verwijdering van verzoeker van het Belgisch grondgebied en het verhindert niet de afgifte van een visum met oog op een wettelijke samenwoning indien de gestelde voorwaarden zijn vervuld.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.7. Verzoeker voert de schending aan van artikel 6 van het EVRM, dat het recht op een eerlijk proces waarborgt. Meer bepaald stelt verzoeker dat hij het recht heeft om eerst een uitspraak af te wachten omtrent de door hem ingestelde gerechtelijke procedure om zijn verklaring van wettelijke samenwoning te laten registreren. De Raad merkt op dat de betwisting aangaande de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning verzoekers persoonlijk verschijning niet vereist en dat zijn belangen kunnen worden verdedigd door een raadsman, met wie hij vanop afstand in contact kan staan door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen. Indien de rechtbank alsnog verzoekers aanwezigheid zou vereisen, kan worden gewezen op de mogelijkheid om in het herkomstland een visum type C te dien einde aan te vragen. Verzoeker kan verder de beslissing in zijn zaak betekend krijgen in zijn herkomstland. Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

3.8. In de uitwerking van het middel werpt verzoeker tevens de schending op van artikel 3 van het EVRM, doch hij zet niet uiteen op welke wijze deze verdragsbepaling werd geschonden waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

3.9. Het middel is, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA